

Most na Most

Kurové pěli, když jsme se Krozespali scházeli jak švábové na pivo před budovou firmy na výrobu hudebních televizních pořadů. Posléze stoje na schodech ke studiu s cigaretou a kafem, abychom se probrali ku další činnosti.

„Kam to vlastně jedem?“ zeptal se stále ještě spící hlavní kameraman. „Někam do Mostu.“ Odpověděl netečně první kameraman. „Hmm.“ Zareagoval hlavní kameraman a dlouze potáhl z cigarety. V tom okamžiku ospale zastavilo pod schody auto zvukaře. „Čau!“ poslal vzhůru do schodů a pomalu zdolával schodiště. „Kam jedem?“ optal se mimoděk na čtvrtém schodu. „Někam do Mostu.“ Odvětil hlavní kameraman, právě obohacen o důležitou informaci. Zvukař bez reakce zmizel v budově, aby se za chvíli vrátil do zívajícího hloučku s čerstvou kávou. Chvilinku za ním se vynořila usměvavá, čilá a vždy veselá produkční s ústy od ucha k uchu. „Tak co kluci? Jak jsme se vyspínali?“ zvolala bodře. „Hmmmmm“, zazněla hromadná odpověď televizního štábu.

První se kupodivu probral zvukař Frankie: „Tak jdeme nakládat, né?“ Líně všichni zahodili vajgly a odložili prázdné hrnky. Dali se do nakládání útrob červeného vozidla s nápisem Šlágr ze všech stran. Nejsvalnatější druhý kameraman, Dr. Vypich, se probral jako druhý. Jeho

přezdívkou vychází, jak jinak, než z jeho neustálého vyprávění svých erotických aktivit. Začal nosit bedny a bedýnky, ale když začal líčit střeďeční večer, probrali se všichni. „MLČ!!!!“, zahřměli sborově a po ubohém Vypichovi letěly klíče od skladu. Pokorně je odešel zavěsit do režie na hasicí přístroj.

Červená dodávka se dala do pohybu. Celá osádka: Usměvavá produkční Zdenička, hlavní kameraman Venca, kameramani Hynek a Honza, zvaný Vypich a konečně zvukař Frankie, tísníci se po třech ve dvou řadách. Dále technika pohodlně se válí v zadní části vozidla. Teď si již štáb vypráví vtípy, různé historky a pomlouvají nepřítomné kolegy, přesně tak, jak se to běžně dělá v každém kolektivu. Do debaty se zapojila i Zdenička, a to ryze pracovně. Nutno dodat, že Zdenička vždy byla sluníčko a pracovat s ní byla radost. (Už jsem prokecl, že pisatel těchto řádek je jeden ze štábu. Tak končím psaní ve třetí osobě).

Zdenička osazenstvo vozu seznámila s podrobnostmi natáčení a ujistila nás, že je vše zajištěno. I když byla produkční právě ona, každý z nás mírně zapochyboval. Ono natáčení s jakoukoli produkční není více či méně jistota. S jednou zastávkou na benzince, kvůli kávě a cigaretě, dojíždíme do cíle naší cesty. Do místa

konání natáčení hudebního pořadu pro klienty v mosteckém domově seniorů. Z červeného vozidla vystupujeme na nádvoří tohoto zařízení. Před námi stojí malinké, improvizované, ale hezoučké pódium a velké stany pro diváky. Na Zdeničku čeká taktéž usměvavá paní, která to vše vymyslela, obvolala a zařídila. „Ty dvě si padly do oka“, říkám si v duchu. Zatím co my, mužská část výpravy, jsme nosili bedny a futrály a chystali techniku, baby stále drbou. Byl na ten usměvavý dvouhlavý hlouček milý pohled. Pochybnosti se ale měly rozplynout: Bylo nezvyklé, neb většinou při natáčení hladovíme, že nám bylo sneseno ‚modré z nebe‘ v podobě zákusků, limonád, chlebiček... prostě lahůdek. Božský to pocit! Zatímco baby nadále drbou, my se cpeme dobrotami a vzhledem k tomu, že se dostavil i moderátor Vráfa, s nacpanými tvářemi prskaje, domlouváme jak to celé bude a jak to má vypadat. Hlavní kameraman rozhodl, že budu očko, taková ta kamera, co chodí mezi diváky a následuje moderátora. Nápad to byl sice výborný, jen jsem po dvou hodinách natáčení necítil nohy, ruce, záda... Napsal jsem necítil? Obráceně! Cítil, a to dobře, hodně dobře! A pak ještě dva dny!

Poskakoval a pobíhal jsem tam jak smyslů zbavený, ale výsledek se dostavil: Viděli jste úsměvy, nálady, dojetí. Vnímáte to a vtáhne vás to do děje. Natočil jsem dědu, který se přibíhal o holích a po chvíli má kamera viděla, jak sic opatrně, ale tančí s ošetřovatelkou a tváří se šťastně. Natočil jsem babičku tleskající do rytmu muziky a sic trochu falešně, pěla společně se zpěvákem polku a pak zas něco jiného. Natočil a zažil jsem tolik úsměvů a štěstí v očích. Má práce je opravdu nádherná. A taky jsem viděl tu paní, co to vše způsobila, paní Miletinovou,

jak tančí s malou holčičkou, svou dcerkou Vaneskou, a pak s klientkami domova. Aha, ona je oblíbená ošetřovatelka!

To natáčení bylo upřímně příjemné a celý štáb si to užil. Loučení proběhlo s dojetím a ještě jsme dostali na cestu krabici pochutin, abychom v autě nestrádali. Což také nebývá zvykem. Ani jsme po cestě na nic nenadávali, ba naopak, vyměňovali si příjemné pocity. „Jó, taková by měla být všechna natáčení.“ Cesta utekla jak voda ve veselé pohodě a já zodpovědný za stříhání celého pořadu rozmýšlel, jak to sestříhám, kde byl ten, či onen záběr a kde jsem za kamerou plakal dojetím... Jó, to se mi stává. A tak jsem se těšil na práci, u které si hezky pobřečím.

Sedím ve střížně a peru se se záběrem, který se mi nepovedl a vymyslím řešení. Jsem tak zhruba v půlce pořadu. Na rameni cítím něco těžšího, než je moucha a tak si sluchátka slušivě umístím nad uši a otočím se. „Jé, Zdeničko!“ Zdenička se svým proslaveným úsměvem a prosbou v očích říká: „Hynečku, prosím, jedu pryč a paní Miletinová nás prosí, abychom jí zavolali, až půjde ten Most do vysílání. Zavoláš jí?“ „Jó, není problém. Dej mi číslo a já dám vědět. Na to nezapomenu, ten pořad je moje miminko, podívej.“ A ukázal jsem produkční hromádku papírových kapesníčků, jež skýtala tak dvacet deka soli. Myslím, že to bylo pondělí, ale třeba kecám.

Třeba v úterý přišel pan Peterka a ptá se mne: „Hynku, jak vypadá ten Most? Chtěl bych to dát zítra večer.“ „Titulkuju, takže v pohodě. Za hodku bude hotovo.“ Odpověděl jsem hrdě, neb většinou s mokrým ručníkem na čele říkávám: „Karlé promiň, nestíhám, ale nějak to zvládnou!“ a jsem na

té židli menší a menší. Karel odešel. Najdu telefon a volám číslo s názvem ‚Most Miletinová‘. „Dobrý den, paní Miletinová?“, říkám. „Dobrý den,“ odpovídá příjemný hlas na druhé straně, někde na mostecku. A tak oznamuji datum a čas premiéry. Poděkování mi přišlo velmi příjemné, jenže časem mi bylo dáno pochopit. Je prostě taková! Milá!

Po nějakém čase mi v kapse chraští krabíčka a na displeji píšou ‚Most Miletinová‘. „Paní Miletinová volá!“ uvědomil jsem si a v dušičce se mi rozhostilo příjemno. Jen nám všem chtěla poděkovať. Byl to milý rozhovor.

Již vím, že ji smím oslovovat Vendulko. Jo, je to tak. V matičce Praze ve varieté mi nabídla tykání a já to přijal jako poctu, neboť vím, že ona je ta, která svou práci nedělá jen a jen pro obživu rodiny, nýbrž hlavně ze srdce! Kéž by bylo více takových na světě.

No a tak se stal Most mostem k přátelství! A takového přátelství si vážím.

Vzpomínka na rok 2013

váš HyPulík

